

ριά σου είναι ἄρτυτη Ρόδ. Τὰ φασούλα ἀνάρτυγα εἶναι *Οφ. Φαγεῖν ἀνάρτυστον Τραπ. *Ἀρτυτο κι ἀνάλατο φαγεῖ Ρόδ. || Παροιμ. Λόγια λιπαρὰ καὶ φαγεῖα ἀνάρτυτα (ἐπὶ τῶν πολλὰ ὑποσχομένων, μηδὲν δὲ ἐκπληρύνοντων) Κερασ. Χαλδ. Συνών. ἀνάρτυτος. 2) *Ο ἄνευ ἐλαίου, βουτύρου κττ., νηστήσιμος Θράκ. (*Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Οἶν.): Φαεῖ ἀνάρτυτο.

β) Τὸ θηλ. ἀνάρτ-τη ὡς οὐσ., εἶδος ἐδέσματος νηστήσιμου Μακεδ. (Βέρ.) 3) *Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ τρεφόμενος μὲ νηστήσιμα φαγητά, ὁ μὴ καταλύων τὴν νηστείαν *Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὴν πέρασα τ' Σαρακουσιτὴ ἀνάρτ'γους Αἰτωλ. Ἀντεῖν' ἢ γραιὰ θὰ πιθάν' ἀνάρτ'γ' αὐτόθ. β) Μεταφ. ὁ μὴ συνευρεθεὶς μὲ γυναῖκα Πελοπν. (Οἶν.) 4) *Ληδής, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ λόγων Κρήτ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνάρτυτος ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. *Ἀνάρτυτα λόγια Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάλατος Α 1 β.

*ἀναρύζω, ἀνερύσσω *Ἰκαρ. ἀνερύζω Θράκ. *Ἰκαρ. ἀνερύζον Σάμ. ἀναράω Πελοπν. (Λακων.) Μέσ. ἀνεργοῦμαι Κάμπ. ἀνεργοῦμαι Κρήτ. ἀνεργέμαι Κρήτ. *νεργοῦμαι Κρήτ. Ρόδ. *νεργοῦμαι Κρήτ. *νεργέμαι Ρόδ.

*Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνωρύομαι. *Ο ἐνεργ. τύπος ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ μέσ. ὑποχωρητικῶς. Πβ. ἀγγελοκρούω, ἀγγελοσκιάζω κττ.

1) *Ὠρύομαι, ἐπὶ κυνὸς Κάμπ. Κρήτ. (Σφακ. κ. ἀ.) Ρόδ.: *Ο σκύλλος ἀνεργέται, κακὸ θὰ ἐγῆ Κάμπ. *Ἀνεργέται τὸ σκυλλί, ποῦ νὰ φάῃ τὴν κεφαλὴν του! αὐτόθ. *Νοργέται ὁ σκύλλος Κρήτ. Ρόδ. Συνών. ἀλυχτουρῶ 1, οὐρλιάζω.

β) *Υλακτῶ Πελοπν. (Λακων.): Παροιμ. *Ἐκεῖ ποῦ τρώει τὸ σκυλλί, ἐκεῖ καὶ ἀναράει (ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίζοντος δικαίως ἢ ἀδίκως τινά, διότι παρ' αὐτοῦ ἔχει ὠφελήματα). Συνών. ἀλυχτένω, ἀλυχτῶ Α 1, γαβγίζω, ὑλάζω.

2) *Ολοφύρομαι, κλαίω μετὰ λυγμῶν ἰσχυρῶν Θράκ. *Ἰκαρ. Κάμπ. Κρήτ.: Τὸ μωρὸ κλαίει κι ἀνερύσσει, γιὰτὶ θέλει βυζῖ *Ἰκαρ. *Ἐθαψαν τὴ μάγναν της κ' ἤκλαιε κ' ἠνέ-ρυσσεν οὐλὴν τοῦ Θεοῦ τὴν ἡμέραν αὐτόθ. *Νοργαῖται τὸ παιδί Κρήτ. Τίαν ἔχεις κι ἀνεργέσαι; Κάμπ. || *Ἄσμ.

Κ' ἔναν πουλλάκι κάισε 'ς τὸν πόα τῆς καμάρας, ἔν ἐκίλαει σὰν πουλλὶ μῆε καὶ σὰν ἀδόνη, μόν' ἐνεργέτο κ' ἤκλαιε μ' ἀνθρώπινη φωνίτσα αὐτόθ. Συνών. ἀναθρηγῶ, ἀνακαλῶ Β 3, ἀναλυγ-γιάζω 1, ἀναλυγγίζω.

ἀναρύνω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀρύνω.

Κάμνω τι ἀραιόν, ἀραιώνω: *Ἀναρύνω τὰ ψωμία. Συνών. ἀρύνω. Καὶ ἀμτβ. ἀραιοῦμαι: *Ἐνέρυναν τὰ φυτά. Πβ. ἀναραιάζω, ἀναραιεύω, ἀναραιώνω, ἀραιεύω, ἀραιώνω.

ἀνάρυσμα τό, Θράκ. ἀνέρυσμα *Ἰκαρ.

*Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναρύζω.

*Ο μετ' ἀναστεναγμῶν καὶ λυγμῶν κλαυθμός, ὀλο-λυγμός, ὀλοφυρμός: Γὰ δέτε τί ἀνέρυσμα ποῦ τὸ κάμνει τοῦτο τὸ παιδί. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάλημα 3.

ἀναρχία ἢ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναρχία.

*Ἐλλειψις ἐννόμου τάξεως: *Ἐκεῖ ἦτανε μεγάλη ἀναρχία.

ἀναρχίνητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναρχίντους *Ηπ. Θράκ. (Κομοτ.) ἀρχίν'γους *Ηπ.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀρχινητός < ἀρχινῶ. Τὸ ἀρχίν'τους ἐκ τοῦ *ἀρχινητός, τοῦ ὁποίου τὸ ἀρκτικὸν α προσέλαβε σημ. στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβα-σμοῦ τοῦ τόγου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

*Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινεν ἀρχὴ ἔνθ' ἀν.: Τ'ν ἔχου ἀναρχίν'τη τὴν κάλτσα Κομοτ. Βούτ'ρου - φαεῖ ἀρχίν'γου (τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινεν ἀρχὴ καταναλώσεως - τὸ ὁποῖον εἶναι ἄθικτον) *Ηπ.

ἀναρώτημα τό, Δ.Κρήτ. κ. ἀ. ἀναρώτημαν Λυκ. (Λι-βύσσ.) ἀνερώτημα Θράκ. Α.Κρήτ. Νίσυρ. Σῦρ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,269 — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. ἀνιρώτ'μα Λέσβ. *Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρωτῶ. *Η λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) *Ἐρώτησις ἐκ πολυπραγμοσύνης καὶ συνήθως ὀχληρὰ Θράκ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νίσυρ. κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ.: *Ἔιντ' ἀνερώτημα ἦτον αὐτό; Νίσυρ. *Ὅλο ἀνερωτήματα εἶσαι, καημένη! Σῦρ. || Παροιμ. Δὲ μὲ μέλει πῶς πεθαίνει ὁ ἄντρας μου, μόνε τ' ἀνερωτήματα (χειροτέρα τοῦ δυστυ-χήματος εἶναι ἢ ἐνόχλησις, τὴν ὁποίαν προξενοῦν οἱ περίεργοι ἐρωτῶντες νὰ μάθουν τὰ περὶ αὐτοῦ) ΝΠολίτ. ἔνθ' ἀν. || *Ἄσμ.

Σ' ἐκεῖνο τ' ἀναρώτημα ἢ λυγερὴ τοῦ λέει, μὰ εἶχα κύρι ἀρχοδα καὶ μάν' ἀρχοδοπούλλα Κρήτ. 2) *Ἀναζητήσις εὐθυνῶν, ἀνάκρισις Κρήτ. Λέσβ.: Νὰ λείπω ἀπὸ τοοὶ μαλιές σας νὰ μὴν ἔχω ταχυτέρου τὴν ἄλλη μέρα ἀνερωτήματα (μαλιές = μαλώματα) Κρήτ. Γε' αὐτὴ τὴ δ'λεῖα θὰ 'χουμι ἀνιρουτήματα Λέσβ. *Ἡ ἀνθριπους ἤξιρι ποῦς θαν' ἔχ' ἀνιρουτήματα μὲ τ'ς σπανοὶ τ' εἶχι οὐλου τοῦ κακὸ μέο' 'ς τοῦ νοῦ τ' (ἐκ παραμυθ. κακὸ = δυσάρεστος περίπτωσις ἐρεύνης) αὐτόθ.

ἀναρώτησι ἢ, ἀμάρτ. ἀναρώτηξι Δ.Κρήτ. ἀνερώ-τηξι Α.Κρήτ.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρωτῶ. Παρὰ Βλάχ. ἀναρώτησις.

1) *Ἐξέτασις: Μεγάλη ἀναρώτηξι μοῦ 'καμε. *Ἐκαμέ του μιὰ ἀνερώτηξι. 2) Εὐθύνη: Θὰ πασκίσω, ἂν δορέσω, νὰ σὲ σιάξω νὰ μὴν ἔχης ἀναρώτηξι.

ἀναρώτητα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. ἀνα-ρώτ'γα Β.Εῦβ. ἀναρώτ'τα Σκῦρ. ἀνερώτητα *Ηπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Γέρμ.) — Λεξ. Αἰν. ἀνερώτητα Πόντ. (Τραπ.) ἀνερώτιχα *Ἀνδρ. Θήρ. Θράκ. Κάμπ. Κρήτ. Μεγίστ. ἀνερώτιγα *Ηπ. Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Κλουτσιοχ. Λάστ. Τρίκκ.) ἀνιρώτ'τα Θεσσ. Θράκ. (*Ἀδριανούπ. Αἰν.) *Ἰμβρ. Μακεδ. Σάμ. ἀνιρώτ'γα Εῦβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναρώτητος. Πβ. καὶ μεσν. ἀνε-ρωτήτως.

1) Χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ τις ἢ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τις Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) Σκῦρ.: *Ἀναρώτητα ἀπο-κρίνεται Πελοπν. *Ἀνερώτητα συντίζαίν' (ὀμιλεῖ) Τραπ. *Ὅγοιος κάθ' τοοὶ δ'λεῖς τ' ἀναρώτ'τα αὐτὰ παθαίνει Σκῦρ.

2) *Ἀνευ ἀδείας ἔνθ' ἀν.: Τό 'καμε ἀναρώτητα Λακων. Παίρνει τὰ πράματά μας ἀνερώτητα Κεφαλλ. Τό 'καμενε ἀνερώτιχα *Ἀνδρ. *Ἀνερώτιχα μπαίνει βγαίνει Κάμπ. Μπῆκε 'ς τ' ἀμπέλι ἀνερώτιγα *Ἀρκαδ. *Ἀνερώτιγα δῆτ'δε τοοὶ τδοιμήθητ'δε Τρίκκ. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάρης φαεῖ ἀνε-ρώτιγα Κλουτσιοχ. Νὰ μὴ δών'ς τίβοτα ἀναρώτ'τα Σκῦρ. Σ'κώθ'κι κι πάει ἀνιρώτ'τα Θεσσ. Γιατί βαίγ'ς ἀνιρώτ'τα; Αἰν. Μπῆκε ἀνιρώτ'γα κ' ἔκουσι σταφύλια Αἰτωλ. Πῆκε κι μάζουξε βιλάν' ἀνιρώτ'γα Στρόπον. Συνών. ἀρώτητα.

ἀναρώτητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνερώτητος *Ηπ. κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. *Ἡπίτ. ἀνιρώτητους Θεσσ. ἀναρώτιχος Κρήτ. ἀνερώτιχος *Ἀνδρ. Πάρ. ἀνερώτιγος *Ηπ. ἀνιρώτ'γους *Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀναρωτήτος < ἀναρωτῶ. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἔνεκα τῆς προπαρο-ξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) 'Ο περὶ οὗ δὲν γίνεται ἐρώτησις Κρήτ.: Δὲ διστεύω
ν' ἀπομείνουσι ἀναρωτῶντα τέθροια πράγματα. 2) 'Ο μὴ
ἐρωτώμενος ἢ ὁ μὴ ἐρωτηθεὶς ἢ οὐτινος δὲν ἐζητήθη
ἢ ἄδεια ἐνθ' ἀν.: 'Εχου ἀνρωτῶν' τ' μάννα μ' Αἰτωλ.
Συνών. ἀρωτῆτος.

ἀναρωτῶ πολλαχ. ἀναρωτιοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνε-
ρωτῶ Αἰγιν. Ἀστυπ. Θήρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κά-
λυμν. Κάμπ. Α.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Ἀρτάκ.)
Ρόδ. Σίφν. Σῦρ. Χηλ. Χίος κ. ἀ. ἀνερωτάω Πελοπν.
(Μάν.) ἀνιρυντῶ Λέσβ. κ. ἀ. ἄνερωτῶ Κάμπ. Κρήτ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. Μέσ. ἀναρωτιέμαι Α'Εφταλ.
Μαζώχτρ. 114 ΑΚυριαζ. ἐν Ν.Εστία 3,549 ΚΜπαστ.
Ἀλιευτ. 15

Τὸ μεσν. ἀναρωτῶ, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνερωτῶ. Καὶ
ὁ τύπ. ἀνερωτῶ μεσν. ἔχον τὸ ε κατ' ἐπίδρασιν τῶν
μετ' ἐσωτερικῆς αὐξήσεως παρωχημένων χρόνων.

1) Ἀποτεινὼν πρὸς τινα ἐρωτήσεις ἐπιθυμῶν νὰ μάθω
τι, ἐρωτῶ ἐνθ' ἀν.: Μὴν ἀνερωτῶς γι' αὐτὰ Θήρ. Ἀνα-
ρωτῶντῆς τὴν εἰδὰ καμὲ Κρήτ. Γιὰ ἀνερωτῶντα, βά' μάθης
ποῦ ναι αὐτόθ. Μὴ μ' ἀνερωτῶς, μωρὲ παιδί μου, γιατί
δὲ σοῦ λέω αὐτόθ. Ἀναρωτήθηκα, κουβέντιασαν, καθί-
σανε 'ς τὸ φαεῖ, ἄρχισε ὕστερα τὸ κρασί Α'Εφταλ. ἐνθ' ἀν.
|| Φρ. Δὲν ἔχω νὰ μ' ἀρωτῶντῆς κἀνείς (δὲν ἔχω νὰ δώσω
εἰς οὐδένα λόγον) Κρήτ. || Ἀσμ.

Μὰ κείνη δὲ μὲ ρώτησε γιὰ μάννα γὴ γιὰ κύρι
γὴ γι' ἀδερφὸ γὴ γι' ἀδερφή γὴ γιὰ πρῶτα ξαδέρφια,
μόν' κάτσε κι ἀναρωτῶ με γιὰ τὸν ἀπάνω κόσμον
(γὴ = ἦ) ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 200

Σὰν τ' ἄκουσαν οἱ Χριστιανοὶ μέσ' 'ς τὴν καρδιά πονοῦνε,
ὁ -γ- εἰς τὸν ἄλλ' ἀναρωτῶ τί μέλλει νὰ γενοῦνε
Κρήτ.

Νὰ θαυωθοῦν τὰ μάθια σου τοοὶ στράτες νὰ ξανοίγης,
νὰ βγάλ' ἢ γλῶσσα σου μαλλιά ν' ἀνερωτῶς περάτες
αὐτόθ.

Τὰ πάθη μου δὲ δά' παθε μουδὲ ἢ -γ- Ἀρετοῦσα
ποῦ τὴν ἐβάλα 'ς τὴ φ'λακὴ καὶ τὴν ἀναρωτοῦσα
αὐτόθ.

Νὰ κατεβαίγης 'ς τὸ γυαλό, ν' ἀνερωτῶς τοὺς ναῦτες,
ναῦτες μου, παλληκάρια μου, εἶδετε τὸν ὕγιό μου;
Χίος

Νὰ πά' νὰ βρῶ τὴ μάννα του, νὰ τὴν ἀνερωτήσω,
εἰντὰ τρωγες 'ς τὸ δειπνο σου κ' ἡμύριζεν ὁ γιός σου;
Κρήν.

Στέκομαι, διαλογίζομαι κι ἀνερωτῶ τὸ νοῦ μου,
τί ὄνομα νὰ τὸν εἰπῶ, νὰ τὸν ἀποξυπνίσω
Χηλ. — Ποίημ.

Γιὰ ἐμᾶς μαντεύονται, παιδιά, γιὰ ἐμᾶς ἀναρωτοῦνε,
τ' ἄγρια, τ' ἀνήμερα στοιχειά, γιὰ ἐμᾶς τάματα κάνουν
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,56. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Καλλίμαχ.
καὶ Χρυσορρ. στ. 592 (ἐκδ. SLambros σ. 26) «ἡ κόρη
τὸν Καλλίμαχον ἀναρωτῶ τὸ γένος | κ' ἐκεῖνος ἀποκρί-
νεται, λέγει το πρὸς ἐκείνην» καὶ Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν.
στ. 1943 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 395) «βλέπω βραδὺν τὸν
οὐρανόν, ἀνερωτῶ τὸ φέγγος, | τ' ἄστρα ἐξακριβίζομαι
καὶ ἐξέβηκέ με τοῦτο». 2) Μέσ. διερωτῶμαι κατ' ἐμαυ-
τὸν ΑΚυριαζ. ἐνθ' ἀν. ΚΜπαστ. ἐνθ' ἀν.: Ἡ ἀπορία
δὲν εἶναι τῆς ὥρας, σὰν κ' ἐμᾶς ἀναρωτήθηκαν γιὰ τὸ ἴδιο
πρᾶμα καὶ οἱ παλαιοὶ ἀνθρώποι, ἀναρωτήθηκαν καὶ σκαντα-
λίστηκαν ΚΜπαστ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κ' ἡ κόρη ποῦ ῥθε νὰ γεμίση | ἀναρωτιέται ἀγάλη, ποιό;
νερὸ δαμάντι ἀπὸ τὴ βρύσι | γιὰ ἀπ' τὸ φεγγάρι φῶς νὰ πῶ;
ΑΚυριαζ. ἐνθ' ἀν.

ἀνάσα ἢ, ἀνέσα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰθάκ. Λέσβ.
Λήμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Οἰν.) Σάμ. κ. ἀ. ἀνέσσα
Σύμ. ἀνάσα κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.
Σινώπ.) ἀνάσα Μέγαρ. ἀνάσσα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασαίνω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

1) Ἀνακούφισις, ἀνάπαυσις κοιν.: Δὲν ἔχει ποιὲ
ἀνάσα κοιν. Αὐτὸς θὰ δῇ λίγη ἀνάσα 'ς τὰ γεράματά του
Λεξ. Αἰν. || Φρ. Ἀνάσα νὰ μὴ διῆς! (ἀρά) Βιθυν. Ἀνάσα νὰ
μὴν ἔχης 'ς τὸν ἄλλο κόσμον! αὐτόθ. Ἀνάσα δὲ μοῦ δῖθ'
(διαρκῶς μὲ ἐνοχλεῖ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) || Ἀσμ.

Γιὰ λάβε λίγη ὑπομονὴ καὶ λάβε λίγη ἀνέσα

κ' ἔχεις καιρὸ νὰ θλίβεσαι καὶ χρόνια νὰ λυπᾶσαι

Ἰθάκ. Συνών. ἀναπαή 1, ἀνάπαμα, ἀναπαμὸς 1, ἀνά-
πασι 1, ἀνάπλα (Π), ἀνάσσασι, ἀνάσσασμα, ἀνασσασμός,
ἀνασοή, ξαπόσταμα, ξεκουρασιά, ξεκούρασμα. β) Ἡ
ἡσυχία Λήμν. κ. ἀ.: Μὴ τ'ν ἀνέσα πρέπ' νὰ γίν' ἢ δ'λειά,
ὅχ' μὴ τοῦ δλαδαμό. Συνών. ἀναπαή 1β, ἀναπαμὸς 1β,
ἀνάπασι 1β, ἀνασοή. γ) Ἐπιρρηματ., ἡρέμα, ἡσύχως
Πελοπν. (Οἰν.): Ἀσμ.

Ἀργυρὸ μου χτένι κι Ἀλεξαντρινό,

σὺρ' ἀνέσ' ἀνέσα κ' ἔλ' ἀγάλη ἀγάλη

νὰ μὴν κόψης τρίχα, τρίχ' ἀχ' τὰ μαλλιά μου.

Συνών. ἀγάλη, ἀναπαμένα 2, ἡσυχά, σιγά. 2) Ἡ
εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ διὰ τῶν πνευμόνων τοῦ ἀτμοσφαι-
ρικοῦ ἀέρος κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.
Σινώπ.): Παίρνω ἀνάσα (ἀναπνέω). Κόβεται - πιάνεται ἢ
ἀνάσα μου (γίνεται ἐπίσχεσις τῆς ἀναπνοῆς) κοιν. Παίρνω
ἀνέσα Χαλκιδ. Τραυίζει ἀνάσα (ἀνέπνευσε) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
|| Φρ. Δὲ μπορῶ νὰ πάρω ἀνάσα (αἰσθάνομαι δύσπνοια).
Παίρνω ἀνάσα (ξεκουράζομαι). Δουλεύω χωρὶς ἀνάσα
(συνεχῶς). Δὲν παίρνω ἀνάσα (μοχθῶ διαρκῶς) κοιν.
Παίρνω ἀνάσαν (ἀνακουφίζομαι) Κερασ. Κόπηκε ἢ ἀνά-
σα μου (ἐκουράσθην ὑπερβολικῶς) Θράκ. Πίνου μὴ μὴ
ἀνάσα (ἀπνευστί, μονορρούφι) Ἡπ. Ἡρθι μὴ μὴ
ἀνάσα (τάχιστα) Ἡπ. Μακεδ. (Κοζ.) Ὅσον νὰ πάρ'ς
τ'ν ἀνάσα σ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. Τοῦ πῆρα
οἱ μὴ ἀνάσα (διέτρεξα τὸ διάστημα ταχύτατα) Θεσσ.
(Καλαμπάκ.) Συνών. ἀναπνοή, ἀναπνοῖα 1, ἀνασαμιά,
ἀνασσαμιά, ἀνασσασμός, ἄνασμα, ἀνάσμεμαν,
ἀνασμονή, ἀνασοή. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων Μακεδ.
(Σισάν.): Ἀν'ξί τὴν τρυπούλλα ποῦ εἶνι δίπλα 'ς τοῦ φοῦρνου
γιὰ νὰ παίρν' ἀνάσα. Ἡ στάμνα παίρν' ἀνάσα. β) Δροσερά
αὔρα Πελοπν. (Κυνουρ.): Ἀσμ.

Οἱ νῆες ποῦ τὰ ἐξύμωσαν μεγάλες ἄδειες εἶχαν,

εἶχαν τοῦ Μάι τοῖς δροσιές, τ' Αὐγούστου τοῖς ἀνάσες.

3) Στήριγμα ἠθικόν, παρηγορία Πελοπν. (Κορινθ.
Τρίκκ.) Σύμ. κ. ἀ.: Ἐν ἔχει ἀνάσσα Σύμ. Νὰ εἶχα τὸ παι-
δάτι μου, νὰ εἶχα τὴν ἀνάσα μου! Τρίκκ. Συνών. ἀνασα-
σμός. 4) Θάρος, τόλμη Σύμ.: Ἀνέσαν ποῦ τὴν ἔχει!

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀνασαιματιᾶ ἢ, Ἄνδρ. ἀνεσαιματιᾶ Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάσαιμα < ἀνασαίνω.

Ὁ ὑπὸ τῶν πνευμόνων ἐκπεμπόμενος ἀήρ: Ἀσμ.

Βουλλώσετε τὴ γάμαρα μὲ διαμαντένια βούλλα

νὰ μείν' ἢ ἀνασαιματιᾶ 'ς τὰ τέσσερα καδούνια.

ἀνασαίνω, ἀνεσαίνω Ἀθῆν. Ἄνδρ. Κορσ. Κρήτ.
Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. ἀνισαίνου Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ. ἀ. ἀνασαίνω κοιν. καὶ Καππ.
(Σινασσ.) Πόντ. (Σινώπ.) ἀναθαίνω Μέγαρ. ἀνασαινῶ
Πελοπν. (Λακων.) ἀνασαίνου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Τσακων.
ἀνασάνω Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀλαθαίνω Κύπρ. (Γερμασ.)

